

[Levinsen.]

Pedersen har jeg blot den Bemærkning, at Forsøg paa at betegne mine Udtalelser som generaliserende falder til Jorden, hvis det ærede Medlem — og dette gælder ogsaa det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit — vil gøre sig den Ulejlighed at læse, hvad jeg har sagt. Jeg har nemlig ikke generaliseret, men jeg har nævnt forskellige Eksempler og paapeget, at man under den nuværende Lovgivning staaer magtesløs over for saadanne Tilfælde. Og derefter har jeg spurgt — men derpaa har jeg ikke faaet noget Svar —: Hvad siger Landbrugets Repræsentanter? Forsvarer de den Slags Tilfælde, eller erkender de, at de maa hindres for Fremtiden? Det er Kærnen i Sagen.

Det ærede Medlem Hr. Ølgaard brugte om min Tale Udtrykket „næsten hadefuldt Angreb“. Hvis min Tale var et Angreb paa Landbruget, saa er det, fordi der her frembyder sig Arbejdsvilkaar, som i sig selv er et Angreb paa Landbruget. Jeg har kun nævnt Realiteterne, jeg har kun nævnt Eksemplerne, og derfor er det ikke mig, man skal bebrejde noget, men de Landbrugere, der byder saadanne Vilkaar.

Jeg bebrejder de faglige Landbrugsorganisationer, at de stadig bliver ved at paaberaabe sig, at her vil man have den fulde Frihed. Væk med Fingrene, siger de til Fagforeningerne, væk med Fingrene, siger de til Lovgivningsmagten, vi skal nok selv ordne vore Forhold. Jeg har søgt at paavise, at dette har man ikke været i Stand til, og det er dette, der er Kærnen i Sagen.

Over for det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, der talte om, at Landbruget var daarligt stillet, skal jeg blot bemærke følgende: Vi har med et betydeligt Antal Arbejdsgivere i Landbruget faglige Arbejdsoverenskomster, hvorefter der ikke kan forefalde den Slags Tilfælde; jeg her har kritiseret, og disse Arbejdsgivere har samme Vilkaar at virke under som alle andre Landbrugere. Derfor gælder Paastanden om, at Landbruget ikke har Raad til at gaa med til forbedrede Vilkaar, ikke. De Landbrugere, vi har Overenskomst med, har ikke en daarligere Økonomi i deres Bedrift end alle de, der sværger til Friheden, saaledes som de ønsker den omsat i Praksis over for Arbejderne.

Tredie Næstformand (A. M. Hansen):

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning, og derefter maa vi kunne gaa over til Talerlisten.

Kristen Amby: Selv med Fare for baade at blive misforstaaet her og senere af den dertil indrettede Presse ude i Landet at blive taget til Indtægt for Meninger, som jeg ikke har, og Ting, som jeg aldrig har sagt — det skete i Fjor, da jeg havde talt udførligt om disse Landbrugsspørgsmaal —, ønsker jeg dog at understrege over for det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen, at han burde have bemærket sig, at jeg i Fjor netop udtrykkeligt sagde, at der er forskellige Forhold vedrørende Medhjælperne paa Landet — jeg sagde vist ogsaa: *vore* Medhjælpere, jeg føler mig som Bonde —, der ikke kan ordnes ad Fagforeningernes Vej, og derfor opfordrede jeg til, at man lod Lovgivningen tage fat paa disse forskellige Spørgsmaal — det drejer sig om Arbejdstid, om Arbejds-løn, om Læretid og meget andet. Det afviste man meget stærkt; man frabad sig al Indblanding fra Lovgivningen. Nu vender man sig meget stærkt imod, at et Medlem som Arbejderrepræsentant tager sig af disse Forhold. Hvad vil man da? Mener man, at dette Omraade er fredhelligt, at hverken Lovgivningen skal have Indflydelse paa det, ej heller skal det være undergivet den almindelige Organisation? Selv om det nu kun var relativt faa Tilfælde, det drejede sig om, hvor baade Kosten var daarlig og de andre Vilkaar ringe, hvem skulde saa efter det ærede Medlems Mening tage sig af disse Tilfælde? Jeg tror jo ikke, at den Udvej er heldig, at Landbrugets Medhjælpere organiseres ligesom Byernes Arbejdere, for Strejke og Lockout kan slet ikke anvendes i Landbruget. Jeg tror, man bliver nødt til at gaa Lovgivningens Vej før eller senere, enten man ønsker det eller ikke.

Med Hensyn til Kosten ønsker jeg her at sige, at min egen Erfaring, fra dengang jeg selv var ude i det, var, at man fik en god og sund Kost, fordi man endnu drak Mælk, og Mælk kan jo hjælpe over for mange Ting og erstatte den rædselsfulde Margarine, vor Ungdom spiser i Dag. Men det er ikke bare i Landbruget, Kosten er ringe paa Grund af Hindhededes og andres Uforstand, det er den ogsaa paa vore Hospitaler, som det offentlige har Ansvar for, og paa vore Kostskoler, hvor den opvoksende Slægt har været vitaminunderernæret i mange Aar. Dette er en Ting, som det offentlige aabenbart ikke vil tage sig af.

Erik Eriksen: Der kan ikke herske nogen Tvivl om, at vi her i Landet har en højt udviklet almindelig Folkeskoleoplysning; vi har Efterskoler, vi har Højskoler, vi har Landbrugsskoler og en Række andre